

New York Timesi bestsellerite autor

BARBARA DELINSKY

*Pole
minu
tiitar*

Romaan

**Alates aastast 2011 on kirjastuselt Ersen ilmunud järgmised
Barbara Delinsky raamatud:**

Unistus
Sõbrad või armsamad?
Unistus saab ilmsiks
Läbi minu silmade
Päikesepruun müstika
Esimene, parim ja ainus
Õrn hoolitsus
Ähvardused ja lubadused
Magussoolane õhk
Elu joonised
Põimunud südamed
Pole minu tütar

New York Timesi bestsellerite autor

Barbara Delinsky

*Pole
minu
tütar*

Romaan

Inglise keelest tõlkinud Reelika Raimet

ERSEN

Barbara Delinsky
Not My Daughter
2011

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub
eranditult kirjastusele ERSEN.
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine
ilma valdaja loata on õigusvastane
ja seadusega karistatav.*

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike sündmuste, paikade või inimestega, elusate või surnutega, on täiesti juhuslik.

Kaane kujundanud Ilon Vilder
Toimetanud Irma Aren
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2010 by Barbara Delinsky
All rights reserved.
© 2018 Kirjastus ERSEN

M02341118
ISBN 978-9949-82-166-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

*Minu lugejatele nende
lahke suhtumise ja igavese truuduse eest.*

ESIMENE PEATÜKK

Susan Tate poleks ilmiski uskunud, et temaga midagi niisugust juhtub. Ta teadis seda, et tema tütar on natuke teistsugune kui teised. Tüdruk, kes on alati olnud spontaanne ja avatud, oli nüüd üsnagi kinniseks muutunud.

Lily oli seitsmeteistkümneaastane. Võib-olla oli see üks põhjusi. Keskkooli viimase klassi õpilasena oli tal üsnagi palju loenguid, nendele lisaks mängis ta saalihokit ja võrkpalli ning laulis *a cappella*-rühmas. Susan oli sellega nii harjunud, et Lily ja tema olid sõbrad, ja mis peamine, see oli alati neid ühendanud. Nad olid harjunud kahekesi koos elama ning tundsid ennast mugavalt ja rahulolevalt.

Paratamatult tahtis Lily uusi asju proovida, Susan teadis seda vägagi hästi. Muidugi oli tal õigus ka muretseda. Lily oli tema südamerõõm ja kõige parem asi üldse, mis temaga nende kolmekümne viie aasta jooksul oli juhtunud. Kõige rohkem elus oli ta rahul, et on oma lapsele hea ema olnud ja see oli tema jaoks väga tähtis.

Väljas õhtustamine oli nende jaoks oluline, mis siis, et vahepeal segasid neid e-kirjad ja sõnumid, aga nad lihtsalt suhtlesid. Susan ja Lily nautisid seda aega, oodates, millal saab tellida ja millal söök serveritakse ning muidugi millal arve tuuakse, nende jaoks oli see kvaliteetaeg kahekesi.

Susan soovitas, et nad võiksid minna Steak Place'i, mis on kindlasti palju rahulikum koht, pakkudes talle vaikust ja rahulikku õhtueinet, aga Lily eelistas minna õhtustama Carlinosse.

Carlino ei olnud isegi mitte Susani teine valik. Talle meeldisid küll selle koha omanikud ja menüü ning isegi kunst, aga kõik oli seal nii toscanalik. Hinnad olid siiski üsna head ja terve linn käis seal söömas. Susan tahtis privaatsust ja rahu, aga Carlino oli seevastu rahvarohke ja vali.

Kuna ta soovis Lilyle meele järele olla, andis ta seekord järele ja koos suundusid nad jahedas novembriõhtus sooja ning hubasesse restorani. Viimaks, kui nad olid sõbrad ära tervitanud ja endale istekohad leidnud, jagasid nad röstitud saiakesi hummusega. Kuigi Lily vaid näksis neid, arvas ta, et need olid väga head. Veel sõpru astus sealt läbi ja see polnud ainult Lily süü. Olles keskkooli direktor, teadsid kõik teda siinses linnas. Mõnel teisel korral oleks tal olnud hea meel neid siin näha.

Kuid tal oli sel õhtul üks ülesanne täita. Niipea kui ta oli Lilyga kahekesi, küsis ta tema koolipäeva kohta. Järgmise aasta eelarve oli kasin, kuna linna eelarve oli kokku kuivanud ja tuli teha üsnagi raskeid otsuseid. Mõned probleemid personaliga olid liiga tundlikud, et neid jagada oma seitsmeteistaastase tütreaga, aga kui juttu oli uutest õppeplaanidest ja tehnoloogiatest, siis selles oli tüdruk tasemel.

Susani motiiv oli tegelikult sügavam, ulatudes emaks olemise tuumani. Ta uskus, et jagades erinevaid täiskasvanulikke probleeme tütreaga, julgustab see Lilyt rohkem elu üle mõtlema. Ta uskus ka, et ta tütar on ettenägelik, ja see õhtu polnud mingi erand. Natuke aega mõelnud, küsis Lily õigeid ja häid küsimusi.

Kui nende eelroog toodi, Lilyle kana koos aedubadega ja Susanile lõhe artišokkidega, segasid nende söömist ainult paar Susani õpetajat, et lihtsalt tere öelda. Kohe, kui nad olid läinud, küsis Susan Lilylt keemiatasemetöö kohta, mis tal sel hommikul oli olnud. Kuigi Lily vastas ta küsimusele üsnagi sõnaohtralt, ja tema vastus oli täis fakte, paistis ta rääkides pingul ja rahutu. Ta küll sõi, aga üsna isutult.

Olles mures rohkem kui kunagi varem, otsis Susan Lily näolt muremärke. See oli südamekujuline ning armas nagu alati, ja tema nägu raamisid pikad säravad juuksed. Need oli ta saanud oma isalt,

kuid tema silmad – samasugused kui Susanil – olid selged sarapuu-pähkli värvi, nahk seevastu oli sile ja kreemjas.

Ta ei paistnud haige olevat, otsustas Susan. Ta oli lihtsalt natuke haavatav. Või hirmunud, kuid mitte haige.

Isegi kui Lily krimpsutas nina ja kaebles restoranis leviva küüslaugulõhna üle, ei suutnud Susan ära arvata, mis võiks tal viga olla. Ta oli liiga hõivatud iseenda veenmisega, et need selged silmad välistasid kindlasti uimastite tarvitamise, ja mis puudutab alkoholi, siis pole ta Lily toas kunagi pudeleid näinud, olgu need siis tühjad või mitte. Ta pole saanud mahti otsida kõige ülemistelt riulitelt, aga tema tuppa puhast pesu tuues ja pannes seda sahtlitesse ja riputades kappi, ei märganud ta, et midagi oleks seal valesti või teistmoodi.

Alkohol ei ahvatlenud teda kindlasti. Susan jõi küll koos sõpradega veini, kuid kunagi ei pidanud ta Lilyt mööda baare taga otsima. Sama oli ka retseptiravimitega. Susan teadis, kui lihtne on lastel neid interneti teel osta. Harva ei möödunud kuudki, kui selle eest mõnda õpilast kinni ei nabitud.

„Ema?“

Susan pilgutas silmi ja vastas. „Jah, kallikene?“

„Kohe on näha, kelle mõtted on mujal. Millest sa küll kogu aeg mõtled?“

„Sinust. Kas sa tunned ennast ikka hästi?“

Tundus, et Lily muutus selle peale pahaseks. „Sa küsid minult seda pidevalt.“

„Sellepärast, et ma muretsen sinu pärast,“ ütles Susan ja põimis sõrmed vaheliti Lily omadega. „Sa pole suvest saadik enam sina ise. Ma ju hoolin sinust ja sellepärast pole ma midagi öelnud, aga ma mõtlesin praegu, et võib-olla oled sa selline, sest soovid olla omaette nagu seitsmeteistaastased tavaliselt. Kas ma olen liiga pealetükkiv?“

Lily puterdas. „Ei, sa oled parim ema, keda võiks endale tahta.“

„Asi on siis koolis? Sa oled lihtsalt stressis.“

„Jah,“ ütles Lily, aga tema toon reetis, et ta jätab midagi ütlemata, ning ta hoidis veel kõvemini Susani käest kinni.

„Kas asi on koolitöoga seotud?“

„Sellega pole probleeme.“

„Siis on asi matemaatikas.“ Matemaatikaõpetaja oli üks rangemaid nende koolis ja Susan arvas, et Lily lihtsalt kardab seda. Mis muu põhjus saaks üldse olla? Raymond Dunbar oli Susanist kolmkümmend aastat vanem ja oli olnud vastu tema direktoriks saamisele. Kui Susan paluks tal rahulikumalt võtta, siis süüdistaks ta teda soosimises.

„Härra Dunbar pole üldsegi nii hull,“ sõnas Lily.

Susan mudis Lily sõrmi. „Kui järele mõelda, siis toimus muutus sinus pärast eelmist suve. Ma olen mõelnud kõigele, millest sa mulle oma töö kohta rääkisid, ja arvasin, et sulle see meeldis. Ma tean, ma tean, sa olid rannas ja nautisid seal olemise aega, aga kümne lapse järele vaatamine, eriti kui nad on alla kaheksa-aastased, võis sinu jaoks raske olla. Suvised puhkajad võivad muidugi veel hullemad olla.“

Lily silus oma juukseid. „Ma armastan lapsi. Muuseas, ma olin ju koos Mary Kate’i, Abby ja Jessiga“. Need tüdrukud olid tema kolm parimat sõbrannat ja samuti Susani parimate sõbrannade tütreid. Kõik kolm tüdrukut olid vastutustundlikud. Abby oli aeg-ajalt üsnagi hajameelne nagu ta ema Pam, Jessica seevastu oli üsnagi mässumeelne, kuigi ta ema Sunny seda polnud. Mary Kate oli tasa-kaalukas nagu tema ema Kate, kes oli Susanile peaaegu õe eest. Koos Mary Kate’iga ei saanud ka Lilyga midagi halba juhtuda.

Muidugi suutis Lily ka ise otsuseid teha, kuid Susan teadis, mida tähendab kaaslaste surve. Kui ta oli õpetajaametis oldud aja jooksul midagi õppinud, siis seda, et lapse elus olid kõige tähtsamal kohal tema sõbrad, kellega ta iga päev suhtleb ja aega veedab.

„Nendega pole siis midagi lahti?“ küsis Susan.

Lily muutus korruga valvsaks. „Kas Kate on sulle midagi rääkinud?“

Susan leebus. „Mitte midagi halba. Ta küsib alati sinu järele. Sa oled talle nagu kuues laps.“

„Kas ta on midagi rääkinud Mary Kate’ist? Kas ta on tema pärast sama mures kui sina minu pärast?“

Susan mõtles natuke aega ja vastas siis ausalt: „Ta on rohkem kurb kui murelik. Mary Kate on ju tema noorim tütar. Kate tunneb, et nad

kasvavad üksteisest lahku. Mary Kate ei ole praegu siiski minu mure. Sina oled.“ Mitmest eemal olevast lauast kostis naeru. Olles natuke sellest ärritunud, vaatas Susan neid vihase pilguga. Kui ta oma tütart vaatas, tundus talle, et Lily on hirmul ja kardab midagi.

Susan oli seda pilku varemgi mitu korda näinud. See hirmutas teda tõsiselt.

Olles juba meeleheitel, hoidis ta Lily käest veel tugevamini kinni ja tasanades häält küsis ta: „Milles küll *asi* on? Ma peaksin ju teadma, mida sinu eas tüdrukud tunnevad ja millest nad mõtlevad, kuid viimasel ajal ei saa ma sinust aru. Nii sageli mõtled sa millestki muust ja oled kusagil, kuhu sa mind ei luba. Võib-olla käituvadki sinuealised nii ja see ei paneks mind muretsema, kui sa oleksid õnnelik, aga tundub, et sa pole seda. Sa näed välja hirmunud ja eemalolev.“

„Ma olen rase.“

Susan ahmis selle peale õhku. Vabastades käe, ajas ta selja sirgu. Ta ootas muiet, mis ütleks, et see oli nali, aga seda polnud. Kindlasti mitte. Lily ei naljataks kunagi selliste asjadega.

Ta peas tormles musttuhat mõtet. „See on võimatu. Ma mõtlen, et see ei ole *füüsiliselt* võimatu, seda ei saanud ju juhtuda.“ Kui Lily midagi selle peale ei öelnud, surus Susan käe rinnale ja sosistas: „Või kuidas?“

„Aga ma olen,“ vastas Lily sosistades.

„Mis paneb sind seda arvama?“

„Kõik kuus rasedusproovi kinnitavad seda.“

„Kas sa oled hiljaks ka jäänud?“

„Mitte hiljaks, vaid kolm korda on vahele jäänud.“

„Kolm korda? Jumal küll, miks sa mulle midagi ei *rääkinud*?“

Susan nuttis, ta teadis, mida tähendab, kui menstruatsioon vahele jääb. See ei saanud tõi olla, eriti veel Lily puhul, aga Lily ei valeltanud. Kuigi Lily ütles, et on rase, arvas ta sisimas, et see pole tõi. „Mõnikord võivad kodus tehtud proovid ka valetada.“

„Iveldus, väsimus ja paisunud kõht?“

„Ma ei näe, et sul oleks kõhupuhitus.“ Susan ütles seda enesekindlalt. Kui tütar oleks kolmandat kuud rase, siis ta oleks seda juba märganud.

„Millal oli viimane kord, kui sa mind alasti nägid?“

„Mullivannis, kui me spaas käisime,“ vastas Susan.

„Ema, see oli ju juunis.“

Susani süda jättis löögi vahele. „See peab olema midagi muud. Sul pole isegi kallimat. Ta püüdis rahulikumalt hingata. „Või on?“ Kas ta *tõesti* jättis midagi märkamata? „Kes ta on siis?“

„See pole üldsegi tähtis.“

„Miks ei ole tähtis? Lily, kui sa oled...“ ta ei suutnud seda sõna kõvasti välja öelda. Mõte, et tema tütar võiks olla juba seksuaalselt aktiivne, oli tema jaoks uus. Muidugi, ta ju teadis sellekohast statistikat. Kuidas ta poleks saanudki, arvestades tema tööd? Kuid see oli tema tütar, *tema* tütar. Nad olid kokku leppinud – Lily oli *lubanud*, et ta ütleb Susanile, kui ta tahtis rasestumisvastaseid tablette. See oli vestlus, mida nad olid mitu korda pidanud. „Kes ta on?“ küsis Susan uuesti.

Lily oli ikka veel vait.

„Kui ta on sellega kuidagi seotud...“

„Ma ei räägi talle sellest.“

„Kas ta sundis sind seda tegema?“

„Ei,“ vastas Lily. Tema silmades ei peegeldunud enam hirm, vaid midagi muud, millele Susan ei osanud nime anda. „See oli natukene teistmoodi kui tavaliselt,“ ütles Lily. „Ma võrgutasin ta ära.“

Susan sirutas selga. Kui ta poleks paremini teadnud, siis oleks ta öelnud, et Lily näeb erutatud välja. Ja äkki oli selles vestluses kõik vale: see teema, see pilk ja isegi see koht. Ta sättis salvräti taldriku kõrvale ja kutsus kelneri. Selleks oli kohaliku perekonna poeg, kes kunagi oli olnud Susani õpilane ja kes nüüd kiirustas nende laua juurde.

„Proua Tate, te pole ju veel lõpetanud oma toitu. Kas sellel on midagi viga?“

Midagi viga? „Ei, hetkel pole lihtsalt sobiv aeg.“

„Kas ma pakin selle teile kaasa?“

„Ei, Aidan. Kas sa saaksid lihtsalt mulle arve tuua?“

Ta oli vaevalt jõudnud lahkuda, kui Lily kummardus lauale lähemale. „Ma teadsin, et sa lähed selle peale endast välja. Sellepärast polegi ma sulle midagi rääkinud.“...